

Arrest

nr. 137 879 van 3 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 augustus 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERHEYEN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 5 maart 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing wordt verzoeker per aangetekend schrijven van 7 maart 2014 ter kennis gebracht.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 augustus 2014 opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Eveneens neemt hij op deze datum een beslissing tot het

opleggen van een inreisverbod voor twee jaar. Deze laatste beslissing, die verzoeker op 29 augustus 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [N. F.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten op 12.03.2014 en dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 19.05.2014.“

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/17 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 5 juncto de artikelen 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van het proportionaliteitsbeginsel, van het billijkheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het ‘algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur’ en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“[...]

De bestreden beslissing waarbij aan de verzoekende partij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd, strookt niet met de hierboven vermelde wettelijke bepalingen.

De bestreden beslissing verwijst louter naar het bestaan van reeds eerder afgeleverde bevelen en het feit dat verzoekende partij “nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten”, doch verder wordt er geen rekening gehouden met de feitelijke eigen aan het dossier. Nochtans volgt uit art. 74/11 Vw. dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft en aldus omstandig dient te motiveren.

Wat betreft het inreisverbod op zich dient gewezen te worden op art. 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zijn § 1, eerste en tweede lid bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).”

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Hieruit vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, bovendien dient daarnaast rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

De verwerende partij dient dus rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met art. 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat ment rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011 – 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn. Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

In wezen wordt dan ook artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet geschonden.

[...]

De verwerende partij moet dus staven waarom zij een inreisverbod oplegt van twee jaar en waarom geen lager inreisverbod werd opgelegd. De verwerende partij bezit immers de mogelijkheid om bijvoorbeeld een inreisverbod van 1 dag op te leggen, nu de toepasselijke wetsbepaling duidelijk stelt dat het om een maximum van drie jaar gaat. Bijgevolg is er dus automatisch ook een minimum waarbij de verwerende partij makkelijk een lager inreisverbod kan opleggen.

De verwerende partij heeft geenszins hieraan voldaan. Het opleggen van het inreisverbod werd slechts zeer summier gemotiveerd, er gebeurde zelfs geen enkele verwijzing naar de feiten:

“(...) daar betrokkene, na het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten op 12.03.2014 en dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.” (stuk 1).

De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van het inreisverbod en de termijn ervan. Het bovenstaande wetsartikel wijst er vervolgens op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Immers, het kan goed en wel zijn dat een betrokkene door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren.

Er wordt op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partijen, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt.

De verzoekende partij verkeert duidelijk in een prangende humanitaire situatie omwille van het vele geweld in zijn land van herkomst waardoor hij onmogelijk naar Afghanistan kan terugkeren. Dit wordt hieronder verder uiteengezet.

Dat verzoeker voor deze precare situatie een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende maar dat deze als onontvankelijk werd afgewezen, kan voor verwerende partij geen reden zijn om z'n plicht tot motivatie op het vlak van het inreisverbod te negeren.

Echter, elke motivering en verwijzing naar de feiten ontbreekt in de bestreden beslissingen (stuk 1). De formele motiveringsverplichting is geschonden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft herhaaldelijk bevestigd dat een inreisverbod dient te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke elementen in het dossier en dat moet verantwoord worden waarom een bepaalde termijn wordt opgelegd (RvV, nr. 98 002, 27 februari 2013, RvV 93942, 19 december 2012, RvV 92111, 27 november 2012 en RvV, nr. 108 303, 19 augustus 2013).

Gelet op de precare veiligheidssituatie in het land van herkomst, is die mogelijkheid om terug te keren er niet. Bovendien is de verwerende partij verplicht om artikel 74/13 j. 74/17 Vw. wel degelijk toe te passen. Dit volgt eveneens uit artikel 5 van de Terugkeerrichtlijnen die België diende om te zetten in interne wetgeving:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
 - b) het familie- en gezinsleven;*
 - c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,*
- en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”*

Een terugkeer naar het land van herkomst zou aan de verzoekende partij ernstige schade berokkenen. De veiligheid van de burgers kan er niet gegarandeerd worden, waardoor een terugkeer van die aard is dat een dit een schending zou uitmaken van een non – refoulement beginsel.

Bijgevolg is eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook meer dan meer in wanverhouding met het beoogde doel. De bestreden beslissingen schenden dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel als het billijkheid – en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissingen dd. 25 augustus 2014 (kennisgeving 29 augustus 2014) betekend aan de verzoekende partij vertonen diverse lacunes, en dienen dan ook geschorst en vernietigd te worden.”

3.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 62, 74/11, 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het non-refoulementbeginsel, van artikel 5 juncto de artikelen 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het ‘algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur’, van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De verzoekende partij is afkomstig van Afghanistan. Objectieve informatie toont aan dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie.

Het geweld neemt op dit ogenblik danig grote proporties aan zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Sinds 2001 was de situatie nog nooit zo gewelddadig als vandaag. Een schending van artikel 3 E.V.R.M. is hierbij meer dan reëel. De verzoekende partijen verwijzen hierbij naar de UNHCR Eligibility

guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 en naar het UNAMA rapport “Afghanistan: Mid – Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2014” van juli 2014 en naar diverse andere objectieve bronnen.

(...) the conflict, which had previously been concentrated in the south and east, has come to affect most parts of the country, including most notably the north, but also provinces that had previously been considered as the most stable in the country, such as Panjsher province. Similarly, while AGEs continue to carry out high-profile attacks in Kabul, the violence is not limited to Kabul or more generally to urban centres; the Afghanistan Analysts Network notes that “much, and often extremely violent, insurgent activity is going on in the rural areas with relatively little coverage.

(...)“The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. The Center for Strategic and International Studies has noted that, “There are few prospects of anything approaching local security in much of Afghanistan until long after 2014 –barring some ‘peace’ arrangement that gives insurgents de facto control over high threat areas.” In September 2012 the UN Secretary-General remarked that, Improvements in the security situation have been registered against the record high incident levels of 2011. These gains have not, however, generated public perceptions of greater security and do not reflect improvements to the institutional structures required for longer-term stability. Little has changed in the underlying dynamics to mitigate a deep-seated cycle of conflict.” In June 2013, the Secretary-General’s Special Representative for Afghanistan, Ján Kubiš, noted that the security situation for civilians had deteriorated since the start of 2013.”

(stuk 5: “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan”, UNHCR, 6 augustus 2013, p. 13 en p. 14, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>).

“In the first half of 2014, the armed conflict in Afghanistan took a dangerous new turn for civilians. For the first time since 2009 when UNAMA began systematically documenting civilian casualties in Afghanistan, more civilians were found to have been killed and injured in ground engagements and crossfire between Anti-Government Elements and Afghan national security forces than any other tactic. In previous years, the majority of civilians were killed and injured by improvised explosive devices.

Between 1 January and 30 June 2014, UNAMA documented 4,853 civilian casualties, (1,564 civilian deaths and 3,289 injured) recording a 17 per cent increase in civilian deaths, and a 28 per cent increase in civilians injured for a 24 per cent overall increase in civilian casualties compared to the first six months of 2013.

UNAMA attributed 74 per cent of all civilian casualties to Anti-Government Elements, nine per cent to Pro-Government Forces (eight per cent to Afghan national security forces, one per cent to international military forces) and 12 per cent to ground engagements between Anti-Government Elements and Afghan national security forces in which a civilian casualty could not be attributed to a specific party. UNAMA attributed four per cent of civilian casualties to explosive remnants of war and the remaining one per cent to cross-border shelling from Pakistan into Afghanistan.

Compared with the first six months of 2009, when UNAMA began to monitor civilian casualties, the number of civilians killed by Anti-Government Elements doubled in 2014 (from 599 to 1,208), while the number of civilians killed by Pro-Government forces has been cut by half (from 302 to 158), almost entirely due to reduced civilian casualties from aerial operations of international military forces. (...)”

(stuk 6: UNAMA, “Afghanistan Midyear Report on Protection of Civilians in Armed Conflict: 2014”, juli 2014, p.1-2, te consulteren op [http://unama.unmissions.org/LinkClick.aspx?fileticket=m_XyrUQDKZg%3D&,\[...\]](http://unama.unmissions.org/LinkClick.aspx?fileticket=m_XyrUQDKZg%3D&,[...])).

De combinatie van de nieuwe aanbevelingen van UNHCR, die op fundamentele wijze de beoordeling van het gewapend conflict wijzigen en het laatste Mid – Year rapport van het UNAMA, dat een zware stijging van het geweld tijdens de eerste zes maanden van 2014 vaststelt, vraagt om een nieuwe analyse van de gevolgen van het conflict op de bevolking. Bovendien zal een grote “onzekerheid” volgen ten gevolge van de terugtrekking van de internationale troepen.

Ook in andere internationale bronnen wordt er gesproken over het aanhoudende en stijgende geweld in Afghanistan.

"Afghan security forces have lead security responsibility throughout the country, and the United States and its partner countries are in the process of winding down the current international security mission by the end of 2014. A planned post-2014 mission will consist mostly of training the Afghanistan National Security Forces (ANSF). The number of U.S. forces in Afghanistan, which peaked at about 100,000 in June 2011, was reduced to 34,000 as of February 2014. President Obama announced in late May 2014 that the post-2014 mission will include 9,800 U.S. forces, shrinking by the end of 2015 to 4,900 mostly in Kabul and at Bagram Airfield. The force will shrink to a small force of several hundred after 2016, engaged mostly in handling military sales to Afghanistan.

The post-2014 force is contingent on Afghanistan's signing a Bilateral Security Agreement (BSA) with the United States. All the candidates in the April 5, 2014, presidential election publicly support the agreement, including Dr. Abdullah Abdullah and Ashraf Ghani, who garnered enough votes to proceed to a runoff on June 14. Preliminary runoff results released on July 7 showed Ghani ahead by 56% to 44%, but Afghan and international officials have acknowledged there was substantial fraud and Dr. Abdullah has said he will not recognize a Ghani victory under existing vote certification processes. U.S. officials are attempting to broker a resolution process that would involve auditing votes from a substantial number of polling stations. The dispute has clouded prospects for a peaceful transfer of power to a new president by the August 2 planned date and the signing of a U.S.-Afghanistan Bilateral Security Agreement that is required to keep U.S. forces in Afghanistan after 2014.

Even if the election dispute is resolved, experts remain concerned that Afghan stability is at risk from weak and corrupt Afghan governance and insurgent safe havens in Pakistan. U.S. and partner country anti-corruption efforts in Afghanistan have yielded few concrete results. An unexpected potential benefit to stability could come from a negotiated settlement between the Afghan government and the Taliban and other insurgent groups. Negotiations were sporadic, but in May 2014 produced an exchange of prisoners that included the return of U.S. prisoner of war Sgt. Bowe Bergdahl. Afghanistan's minorities and women's groups fear that a settlement might produce compromises with the Taliban that erode human rights and ethnic power-sharing."

(stuk 7: CRS – Congressional Research Service, "Afghanistan: Post-Taliban Governance, Security, and U.S. Policy", 11 juli 2014, te consulteren op <http://fpc.state.gov/documents/organization/229889.pdf>, [...]).

"Between 1 March and 31 May, the United Nations recorded 5,864 security-related incidents relevant to the work, mobility and safety of civilian actors in Afghanistan, particularly those events that affect the delivery of mandated activities and programmes. That represented an increase of 22 per cent over the same period in 2013, an increase of 45 per cent over 2012 and a decrease of 6 per cent over 2011, the most violent year since the fall of the Taliban regime. Of the total number of incidents, 23 involved United Nations personnel, mostly national staff, 11 were incidents of intimidation and 1 consisted of an abduction. The high number of security incidents is mainly attributed to the electoral period, given clearance operations by Afghan security forces and attempts by the Taliban to disrupt the electoral process.

(...)

Incidents in the south, south-east and east of the country accounted for 3,917 of the total number of incidents during the period. Particularly notable has been the increase in incidents in the east, where several Al-Qaida affiliates, including Tehrik-e-Taliban Pakistan, Lashkar-e-Tayyiba, Lashkar-i-Jhangvi and the Islamic Movement of Uzbekistan, regularly carry out attacks on Afghan security forces in parallel to the efforts of the Taliban and armed wings of Hezb-e Islami."

(stuk 8: UNGA – United Nations General Assembly, "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security", 18 juni 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1403693685_n1442913.pdf).

Verder moet ook gekeken worden naar de veiligheidssituatie in de stad Kabul aangezien verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze stad zal terechtkomen. In deze stad zal verzoeker moeten proberen overleven tussen het dagdagelijkse geweld waar de burgers mee geconfronteerd worden, zoals hierna zal blijken.

"A Taliban suicide bomber rammed an explosives-laden car into a NATO convoy in Kabul on Tuesday, triggering a massive blast that killed two Americans and one Polish soldier as well as wounding at least 13 civilians.

NATO troops gave first-aid to bloodstained comrades beside the wrecked remains of a military vehicle that was thrown to the side of the road, while city residents carried injured Afghans to hospital.

The attack was mounted during morning rush-hour traffic outside the Supreme Court and near the heavily-fortified US embassy, on a route used by NATO convoys every day. (...)”

(stuk 9: Agence France-Presse, “Three NATO soldiers killed in Kabul suicide bombing”, dd 16 september 2014, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/afghanistan/three-nato-soldiers-killed-kabul-suicide-bombing-0>, [...]).

“A foreigner who was stabbed to death in Kabul on August 20 was a member of the NATO force in the country, according to NATO and Kabul police.

NATO has issued a statement confirming “a service member died of wounds as a result of an attack in eastern Afghanistan today.”

Kabul police also confirmed the killing of the NATO soldier who was attacked when a coalition convoy was stopped on the airport road for a routine police check.

Kabul police said the attacker was captured and was being questioned.

The nationality of the soldier has not yet been released.”

(stuk 10: Radio Free Europe/Radio Liberty, “NATO Soldier Was Victim Of Kabul Stabbing”, dd 20 augustus 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/284286/401631_en.html, [...]).

“A suicide attacker targeted a NATO convoy in Kabul on Sunday, killing four civilians and wounding at least 35 others, officials said, in the latest violence to hit the capital as politicians wrangle over election results.

The NATO force said none of its soldiers had been killed, but did not give any details of injuries in the blast, which came as foreign troops wind down combat operations at the end of a 13-year war against Taliban insurgents.

“Two children, a woman and a man were killed and 35 others were wounded in the attack,” Kabul police said in a statement. (...)”

(stuk 11: Agence France-Presse, “4 civilians killed in Kabul suicide attack on NATO convoy, dd 10 augustus 2014, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/afghanistan/4-civilians-killed-kabul-suicide-attack-nato-convoy>, [...]).

“A suicide bomb attack on the Afghan defence ministry in Kabul has killed at least nine people, as the new US Pentagon chief visited the city.

A further 20 people were wounded by the bomber, who was on a bicycle, security officials told BBC News.

Taliban insurgents said they were behind the attack.”

(stuk 12: BBC news, “suicide bomber hits Afghan defence ministry in Kabul, 9 maart 2013, te consulteren op <http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-21724059#>, [...])

“At least 15 people have been killed and dozens wounded in a suicide bomb attack on a military convoy in the Afghan capital, Kabul, officials say.

Two US soldiers and four civilian contractors were among the dead, US and Nato officials said.

Nine Afghan civilians, including two children, were also reported to have died in the blast.”

(stuk 13: BBC, “Kabul blast: suicide bomber targets foreign convoy”, 16 mei 2013, te consulteren op <http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-22549355#>, [...])

“The blasts shook a busy area of Kabul, sending a plume of smoke over the city and causing chaos. This was the second major attack in Kabul in a little more than a week. On May 16, a suicide car

bombing killed 15 people, including six Americans and nine Afghan civilians. Two of the Americans were soldiers.”

(stuk 14: Voice of America, “ Four killed in Taliban Attack in Kabul”, 24 mei 2013, te consulteren op <http://www.voanews.com/articleprintview/1667557.html>, [...])

“Afghan insurgents stormed a camp of foreign military contractors in Kabul on Tuesday morning, killing seven people in the latest sign that violence in the country isn't abating despite efforts to move ahead with peace talks.”

(stuk 15: Wall street journal, “Taliban attack kills seven in Kabul”, 2 juli 2013, te consulteren op <http://online.wsj.com/article/SB10001424127887324436104578580633607226390.html>, [...])

Ook de anti-overheidselementen schrikken voor niets terug. Ook dit volgt uit objectieve berichtgeving.

“Afghanistan’s National Directorate of Security (NDS) said in a statement that its forces have carried out a raid on a militant hideout in Chel Setun area of Kabul city, injuring at least two militants and arresting at least seven others.

The NDS said it has seized a hoard of arms and ammunitions, including explosives, machine guns and grenades.

Afghan officials said the would-be attackers are believed to belong to the Pakistan- based militant Haqqani network. The Haqqani group, which has links to al-Qaeda, has carried out a string of deadly attacks across Afghanistan.

Afghan security sources said the militants had received military training in Tal and Miranshah area in Pakistan tribal region.

The relations between Kabul and Islamabad are also traditionally mired in distrust. Afghanistan and Pakistan blame each other for the Taliban violence plaguing both countries.

In a separate incident, a Taliban militant bomber wearing Afghan national police uniform was shot dead by Afghan police forces in the southern Uruzgan Province on Sunday. The officials further added that the incident took place in Tarinkowt city and the bomber was gunned down before he manages to reach to his target.

Kabul and several other main cities have come under several major attacks over the past few weeks.

In late April, the Taliban announced the start of their new "offensive" against US-led and Afghan forces, vowing a new wave of attacks across Afghanistan. The militant group said it would use "every possible tactic" to inflict casualties on Afghan and US-led forces. They specifically mentioned insider attacks and bomb attacks.

There has been a surge in the number of militants’ assaults against Afghan forces, foreign troops, and civilians in the war-torn country in recent months. US-led troops and Afghan forces are also falling prey to Taliban attacks on an almost daily basis.

The United States and its allies invaded Afghanistan in 2001 as part of Washington’s so-called war on terror. The offensive removed the Taliban from power, but insecurity remains across the country despite the presence of thousands of foreign troops.”

(stuk 16: PressTv, “Afghan security forces foil major attack on Kabul”, 4 augustus 2013, te consulteren op <http://www.presstv.ir/detail/2013/08/04/317189/afghan-forces-foil-major-attack-on-kabul/>, [...])

“De Taliban hebben vanmorgen vroeg de internationale luchthaven van de Afghaanse hoofdstad Kaboel aangevallen. Na een urenlang vuurgevecht konden de rebellen doodgeschoten worden.”

(stuk 17: De Standaard, ‘Taliban vallen luchthaven Kaboel aan’, dd. 10 juni 2013, http://www.standaard.be/cnt/DMF20130610_00616861, [...])

“In de buurt van de Amerikaanse ambassade en voor het Afghaanse Hooggerechtshof in Kaboel zijn bij een zelfmoordaanslag minstens tien slachtoffers gevallen. Dat meldt het Afghaanse ministerie van Binnenlandse Zaken.”

(stuk 18: De Standaard, ‘Minstens tien slachtoffers bij zelfmoordaanslag in Kaboel, dd. 11 juni 2013, http://www.standaard.be/cnt/DMF20130611_00618795)

“Vrijdagavond 17 januari ontplofte er een autobom voor La Taverna du Liban, een restaurant in de Wazir Akbar Khan wijk van Kaboel dat erg populair was bij expats en Afghanen die met internationale organisaties werken. Onmiddellijk daarna stormden twee gewapende aanvallen de eetgelegenheid binnen, waarna ze de gasten begonnen neerschieten met hun automatische geweren. Volgens de laatste berichten heeft geen enkele gast zijn of haar avondmaal overleefd.”

(stuk 19: MO Mondiaal Nieuws, “Bom onder internationale samenwerking met Afghanistan”, dd. 20 januari 2014, [...]).

“Bij een Taliban – aanval op een Amerikaanse basis in Afghanistan is een NAVO – militair gesneuveld. De nationaliteit van het slachtoffer is nog niet vrijgegeven. Een zelfmoordterrorist blies zich in zijn auto op bij de muur van de legerbasis in de provincie Kandahar. Achter andere strijders probeerden daarna al schietend het terrein op te komen.”

(stuk 20: NOS, “NAVO – militair gedood bij aanval”, dd. 20 januari 2014)

“A suicide bomber has blown himself up close to a bus carrying soldiers in the Afghan capital Kabul, killing at least four people, officials say.

The Taliban said they carried out the attack in the south-east of the city.

They have stepped up their campaign ahead of the departure of Nato-led combat troops at the end of 2014.

The latest attack is the third by the insurgents in Kabul in just over a week. On 17 January, 21 people died in a gun and bomb attack on a restaurant”

(stuk 21: BBC News, “Deadly suicide bombing hits Kabul”, dd. 26 januari 2014, te consulteren op <http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-25900737>, [...])

“A Taliban suicide bomber and gunmen attacked a restaurant popular with foreigners in the heart of the Afghan capital Kabul, killing 21 people including three United Nations staff and the International Monetary Fund's top representative in Afghanistan.”

(stuk 22: Reuters, “IMF, UN officials among 21 killed in Kabul suicide attack”, dd. 18 januari 2014, te consulteren op <http://www.reuters.com/article/2014/01/18/us-afghanistan-explosion-idUSBREA0G12P20140118>, [...])

“The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) condemns in the strongest terms a deadly attack on a strictly civilian target which took place on Friday evening in a restaurant in the capital, Kabul, killing at least 14 civilians, including Afghans and foreigners. (...)

“I strongly condemn the targeting of civilians in any form, and, in particular, the continued use of suicide bombers,” said the Secretary-General's Special Representative for Afghanistan and head of UNAMA, Ján Kubiš. “This violence is unacceptable and must stop immediately.”

UNAMA reiterates its condemnation of attacks that deliberately target civilians as gross violations of international humanitarian law.”

(stuk 23: UNAMA Press Statement, “UNAMA condemns deadly attack on Kabul restaurant, dd. 18 januari 2014, te consulteren op <http://unama.unmissions.org/Default.aspx?tabid=12254&ctl=Details&mid=15756&ItemID=37622&language=en-US>, [...])

Ook UNAMA maakt zich grote zorgen over de stijging van het geweld in de Afghaanse hoofdstad.

“UNAMA äusserte sich im Juni 2014 sehr be-sorgt über den drastischen Anstieg¹⁰ von getöteten und verletzten Zivilisten durch unkonventionelle Spreng- und Brandvorrichtungen, die regierungsfeindliche Gruppen gezielt platzieren.¹¹ Der Anstieg der Gewalt wird unter anderem im Zusammenhang mit den Präsidentschaftswahlen gesehen. Am 5. April, dem Tag des ersten Wahl-gangs, registrierte die UN 476 Sicherheitsvorfälle. Mit dem Ziel, Angst und Schre-cken zu verbreiten und die Zivilbevölkerung zu verunsichern, verübten aufständischeGruppen zwischen dem 1. März und dem 31. Mai 2014 229 Morde und Mordversu-che. Im Vorfeld der Wahlen stellte die UN auch einen Anstieg von Selbstmordan-schlägen fest: Zwischen dem 1. März und dem 31. Mai registrierte die UN 32 Selbstmordanschläge. Am 8. Mai kündigten die Taliban die Frühjahrsoperation «Khaibar» an. Regierungs- und

Parlamentsleden, Sicherheitskräfte, Anwälte und Richter, wie auch ausländische Kräfte sollen ins Visier genommen werden.¹²

UNAMA stellte im Juli 2014 im neusten Bericht zur Gefährdung der afghanischen Zivilbevölkerung einen gefährlichen neuen Trend fest. Noch nie seit Beginn der Datenerhebung 2009 kamen so viele Zivilistinnen und Zivilisten im Kreuzfeuer bei Gefechten zwischen aufständischen Gruppen und den afghanischen Sicherheitskräften ums Leben oder wurden verletzt. Bis anhin starben die meisten Zivilisten durch unkonventionelle Spreng- oder Brandvorrichtungen. Im Vergleich zur selben Zeitperiode im Vorjahr ist die Anzahl ziviler Opfer um 24 Prozent angestiegen (4'853 zivile Opfer: 1'564 kamen ums Leben, 3'289 wurden verletzt).¹³

Mitte Juli 2014 kamen beim bisher schwersten Anschlag seit Jahresbeginn in Paktika mindestens 89 Zivilistinnen und Zivilisten ums Leben, 42 Menschen wurden verletzt. Ein Selbstmordattentäter hatte eine Autobombe in der Nähe eines Polizei-Checkpoints gezündet.¹⁴ » (stuk 24: « Afghanistan : Sicherheit in Kabul », Schweizerische Flüchtlingshilfe, 22 Juli 2014, [...])

Naast de veiligheidssituatie in de stad moet ook opgemerkt worden dat Kabul de huidige toevloed aan mensen niet kan verwerken waardoor zich schrijnende situaties voordoen. Wanneer verzoeker als alleenstaande man naar de stad zou moeten terugkeren, zal hij in een uiterst precaire situatie terechtkomen.

“AIHRC highlighted that during the Taliban period, Kabul had around 500.000 inhabitants. Due to the conflicts in different areas in the last decades - and to some extent also due to natural disasters such as the drought, the return of refugees, better economic opportunities and operation of the international NGOs - many people have fled to Kabul in recent years. Now the city has more than five million inhabitants and has reached its limits, according to AIHRC. At present, there is no more room for people to settle in Kabul, people cannot find a decent livelihood, and houses as well as public services such as water and sanitation are not available. This winter (2012), many people, and especially many children, have died due to the cold weather in Kabul.

(...)

The same source added that some of the people who have come to Kabul live in tents as they cannot afford other accommodation and the government does not provide any shelters for them

(...)

Asked whether a young single man would be able to manage on his own in Kabul, IOM replied that IOM did not have any examples from their AVR programme of young men staying on their own in Kabul as they would normally have other family members to stay with”

(stuk 25: “Afghanistan country of origin information for use in the asylum determination process.”, Danish immigration service, Copenhagen, mei 2012, te consulteren op <http://www.unhcr.org/refworld/docid/505af0352.html>, p. 11-13, [...]).

“Afghaanse vluchtelingen die zijn teruggekeerd naar hun eigen land, leven in armoede in kampen voor ontheemden (...) De tenten en tentzeilen langs de glibberige paden bieden weinig bescherming tegen de weersomstandigheden. “Dit zeildoek is drie jaar oud. Hoe kan dat ons beschermen?”, zegt een andere kampbewoner, Atiqullah. Hij keerde acht maanden geleden terug naar Kabul. “We gaan hier dood van de honger. Er is geen graan, geen olie, geen hout.” Hij vreest een herhaling van de strenge winter van 2012, die leidde tot de dood van meer dan honderd Afghanen.”

(stuk 26: IPS, “Afghaanse vluchtelingen zijn vreemden in eigen land”, 9 januari 2013, [...]).

“In a country already suffering from chronic unemployment, the largely uneducated and unskilled refugees struggle to find work to feed and warm their families.

“Thousands of people are finding themselves living in freezing, cramped conditions and on the brink of starvation, while the Afghan government is not only looking the other way but even preventing help from reaching them,” said Horia Mosadiq, Amnesty’s Afghanistan researcher. “Local officials restrict aid efforts because they want to pretend that these people are going to go away. This is a largely hidden but horrific humanitarian and human rights crisis.”

(stuk 27: The guardian, “Afghan refugees abandoned by their own government, report finds”, 23 februari 2012, te consulteren op

<http://www.guardian.co.uk/world/2012/feb/23/afghan-refugees-amnesty-report>, [...])

“Deteriorating security and growing fears for the future contributed to an increasing number of Afghans fleeing their homes for other parts of the country, other countries, or choosing not to return home from

overseas. The United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) documented an increase of over 106,000 in the number of internally displaced people from January through June 2013, bringing the total to over 583,000. The main causes of displacement were armed conflict and diminished security.

The number of Afghans seeking safety outside the country also grew, with some making dangerous journeys from Afghanistan through the mountains into Iran toward Europe or by boat to Australia. The number of refugees returning to Afghanistan from neighboring countries has fallen in recent years, according to the UNHCR.

Afghans arriving in other countries often faced increasing hostility, including draconian new policies in Australia diverting asylum seekers to third countries and governmental proposals in European countries, including the United Kingdom and Norway, to deport unaccompanied Afghan children back to Afghanistan.”

(stuk 28: HRW, “World report 2014-Afghanistan”, 21 januari 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/267709/382014_en.html)

Gelet op het feit dat verzoeker reeds jaren in België verblijft, zal hij bij een terugkeer naar Afghanistan belanden in een situatie die gelijk is aan de situatie van de IDP's. Over deze IDP's, internally displaced persons, kan het volgende gezegd worden.

“IDPs are among the most vulnerable groups in Afghanistan; many are beyond the reach of humanitarian organizations. Urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment, limited access to adequate housing, limited access to water and sanitation, and food insecurity.

(...)

“More than 40 per cent of returnees have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas. In total, up to 60 per cent of returnees are experiencing difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. Estimates suggest that a quarter of urban IDPs are returning refugees ending up in secondary displacement. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their home areas; loss of livelihoods; lack of access to health care and education; and challenges in reclaiming land and property.”

(stuk 29: “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan”, UNHCR, 6 augustus 2013, p. 27-28, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>, [...]).

Niettegenstaande het feit dat verzoeker dient beschouwd te worden als een “IDP” en niet als een “terugkeerder” uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precaire positie van de “terugkeerders”. Veel Afgaanse “terugkeerders” vormen immers een bijzondere categorie van “people of concern”.

“UNHCR has continued to extend its protection or assistance activities to individuals whom it considers “of concern”, but who do not fall into any of the above population categories. These activities were based on humanitarian or other special grounds, and included former refugees who were assisted to integrate locally, or asylum-seekers rejected by States, but whom UNHCR deemed to be in need of humanitarian assistance. The number of people in this category was 1.3 million by year-end, of whom two-thirds were Afghans. These were former refugees who had returned to Afghanistan prior 2012, but who had been unable to reintegrate due to the difficult economic situation, the lack of comprehensive reintegration measures, and poor security. Many of these individuals thus continued to benefit from UNHCR's assistance.”

(stuk 30: “Displacement, The New 21st Century Challenge”, UNHCR Global Trends 2012, 9 juni 2013, p. 30, te consulteren op <http://www.unhcr.org/51bacb0f9.html>).

Tot slot dient nogmaals verwezen te worden naar de UNHCR Eligibility Guidelines nu hieruit volgt dat verzoeker behoort tot één van de “potential riskprofiles”. In deze Guidelines worden de risicoprofielen beschreven. Bij een nauwkeurige lezing van de richtlijnen blijkt dat verzoeker gekomen is op een leeftijd waarop hij kan gezien worden als mogelijk “vechtmateriaal”.

“In areas where AGEs exercise effective control, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. In a traditional form of war mobilization known as lashkar, every household is expected to contribute a man of fighting age.²³⁶ In areas where AGEs exercise effective control, as well as in IDP settlements in Afghanistan, they are

reported to use threats and intimidation to enforce this mechanism to recruit fighters for the insurgency.²³⁷ People who resist recruitment are reportedly at risk of being accused of being a government spy and being killed or punished.²³⁸

There are reports of families linked to the insurgency giving boys to AGEs as suicide bombers, in the hope of gaining status with the AGE in question.²³⁹

ALP commanders have also been reported to forcibly recruit local community members, including both adult men and children, into ALP forces.

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces and AGEs are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group.

Depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group. Men and boys who resist forced recruitment may also be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion.

Depending on the specific circumstances of the case, family members of men and boys with this profile may be in need of international protection on the basis of their association with individuals at risk.”

(stuk 31: UNHCR, “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”, 6 augustus 2013, p. 40 – 41, [...])

In Afghanistan zijn er nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten. Bij deze incidenten vallen slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij, gelet op zijn leeftijd een risicoprofiel heeft waardoor hij nog meer kwetsbaar is dan andere burgers.

Aan de verzoekende partij een inreisverbod betekenen, wetende dat er in Afghanistan geen veiligheid gegarandeerd kan worden, maakt een schending uit van artikel 3 E.V.R.M.”

3.1.3.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven op welke juridische basis en op grond van welke feitelijke gegevens werd beslist om over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod en waarom er werd geopteerd voor een inreisverbod dat twee jaar geldt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.1.3.2. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod dat hem werd opgelegd geen rekening heeft gehouden met de feiten of de specifieke omstandigheden eigen aan zijn dossier en derhalve de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Verweerder heeft namelijk duidelijk gesteld dat wordt geopteerd voor een inreisverbod dat twee jaar geldt omdat verzoeker nadat hem een bevel om het grondgebied te verlaten was betekend geen initiatieven nam om vrijwillig het Belgisch grondgebied te verlaten. De Raad merkt in dit verband op dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermag rekening te houden met het feit dat het niet uitvoeren van een eerder betekende verwijderingsmaatregel niet het gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de manifeste onwil van een vreemdeling om een in het verleden overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren. Het maken van een onderscheid tussen deze twee situaties is niet onlogisch of onredelijk. Dit te meer omdat artikel 74/11, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in

werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Verweerder kan in aanmerking nemen dat een vreemdeling die geen enkele bereidheid toont om gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel manu militari uit het Rijk zal dienen te worden verwijderd wat enige tijd in beslag kan nemen, zodat het inreisverbod pas later zijn volle uitwerking zal kennen dan in het geval waarbij een vreemdeling weliswaar de hem toegekende termijn om het land te verlaten niet respecteert, doch wel aantoonde dat hij reeds bezig was om een vertrek op korte termijn te verwezenlijken.

Verzoeker betoogt verder weliswaar een gegronde reden te hebben waarom hij geen stappen heeft ondernomen om vrijwillig het grondgebied van de Schengenlidstaten te verlaten, met name een reële vrees op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst in strijd met artikel 3 van het EVRM, en stelt dat hiermee ten onrechte geen rekening werd gehouden, doch dit gestelde kan niet worden aangenomen.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verweerder op dezelfde dag dat hij de thans bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod nam een door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde, waarbij hij met name reeds vaststelde – en motiveerde – dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst niet aannemelijk maakt. Hierbij werd er onder meer op gewezen dat het UNHCR geen oproep doet om complementaire vormen van bescherming aan Afghanen afkomstig uit Kaboel te verlenen en bovendien meewerkt aan terugkeerprogramma's voor Afghanen uit Kaboel. Eveneens wees verweerder erop dat uit de regionale analyse van de veiligheids-situatie door CEDOCA, de studiedienst van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt dat de veiligheidssituatie in Kaboel sinds 2009-2010 merkbaar is verbeterd en er geen sprake is van *“open combat”* en de aanslagen die plaatsvinden gericht zijn tegen Afgaanse en internationale troepen, en niet specifiek tegen burgers. Inzake verzoekers stelling dat er sprake is van een tekort aan basisvoorzieningen, stelde verweerder dat dit een algemene bewering is die niet aantoonde dat leven en verblijven in Kaboel niet mogelijk is en wees hij vervolgens op de mogelijkheid voor verzoeker om gebruik te maken van een programma voor vrijwillige terugkeer waarbij hij steun kan krijgen voor de terugreis en re-integratie. Verweerder oordeelde dat verzoeker het reële risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM niet heeft geconcretiseerd wat zijn specifieke situatie betreft. Aldus blijkt op duidelijke wijze dat verweerder, die blijkens de stukken van het administratief dossier wachtte met het nemen van een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaande met het thans bestreden inreisverbod totdat hij de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had behandeld, voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing is nagegaan of er redenen voorhanden zijn waarom een terugkeer naar het land van herkomst niet mogelijk is omwille van het absoluut verbod vervat in artikel 3 van het EVRM, doch oordeelde dat er op dit punt geen belemmering bestond. In de situatie dat verweerder voorafgaandelijk reeds heeft vastgesteld dat een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM niet blijkt, kan niet worden ingezien dat hij een dergelijk risico – waarvan hij vaststelde dat dit niet voorhanden is – nog in rekening diende te brengen bij de afweging omtrent de duur van het inreisverbod, of hieromtrent specifiek diende te motiveren.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat verweerder ten onrechte van oordeel was dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM houdt een absoluut verbod in op foltering en op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hiertoe is vereist dat de betrokkene doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden verwijderd een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

De Raad merkt allereerst op dat er reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hierbij doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien

in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet werd aldus reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker gaf in het kader van zijn asielaanvragen aan uit de hoofdstad Kaboel afkomstig te zijn en de eventuele nood aan subsidiaire bescherming werd dan ook ten aanzien van deze stad beoordeeld. De Raad stelt hierbij ook uitdrukkelijk vast dat in de beslissing tot niet-inoverwegingname van verzoekers laatste asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 17 februari 2014 – beslissing die definitief is geworden – een toetsing werd doorgevoerd aan de hand van de *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013 waarnaar verzoeker verwijst. Er werd geoordeeld dat wat Kaboel betreft er complexe zelfmoordaanslagen voorkomen doch er geen sprake is van het voeren van een *“open combat”* en dat behoudens de zelfmoordaanslagen de veiligheid in Kaboel betrekkelijk goed is en de stad stevig in handen is van de regering. Er werd hierbij geduid dat de stad in de onderzochte periode minder dan twee aanslagen per maand kende en deze aanslagen zijn gericht tegen *“high profile”* doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Er werd aangegeven dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend is en eerder gelokaliseerd van aard en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burgers eerder beperkt is. Er werd geoordeeld dat deze richtlijnen geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Er blijkt aldus niet dat verzoeker andermaal dienstig naar dit rapport kan verwijzen om te stellen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Specifiek waar verzoeker zo verwijst naar passages in deze richtlijnen van het UNHCR betreffende jongens en mannen die een leeftijd hebben om te vechten in gebieden onder de effectieve controle van *‘anti-government elements’* (anti-regerings-elementen) of in gebieden waar er sprake is van een strijd om de controle tussen pro-overheidskrachten en anti-regeringselementen, en waarbij er sprake is van bedreigingen en intimidaties om hen te rekruteren, merkt de Raad zo ook op dat de commissaris-generaal duidelijk aangaf dat de stad Kaboel stevig in handen is van de regering. In zoverre verder wordt aangegeven dat jongens en mannen die een leeftijd hebben om te vechten in gebieden waar de Afghaanse lokale politie een voldoende machtspositie heeft eveneens gedwongen kunnen worden gerekruteerd, merkt de Raad verder op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat dit het geval zou zijn wat Kaboel betreft vanwaar hij aangaf afkomstig te zijn. Verzoeker betreft de door hem aangebrachte informatie op geen enkele wijze op zijn concrete situatie en deze informatie leert geenszins dat elke jongere of man afkomstig uit Kaboel een reëel risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd.

Evenmin blijkt dat dienstig kan worden verwezen naar die bronnen die duidelijk dateren van de periode voorafgaand aan de laatste asielaanvraag van verzoeker. Er dient zo immers te worden aangenomen dat deze situatie in het herkomstland reeds in rekening werd gebracht in het kader van de beoordeling van de laatste asielaanvraag. In de mate dat verzoeker nog verwijst naar recente bronnen, stelt de Raad verder vast dat verzoeker allereerst verwijst naar bronnen die op zeer algemene wijze de situatie in het gehele land beschrijven. Deze informatie is dermate algemeen van aard dat deze niet toelaat vast te stellen dat verzoeker, afkomstig uit de hoofdstad Kaboel, bij een terugkeer naar deze stad in een situatie zou terechtkomen waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Betreffende de situatie in Kaboel zelf brengt verzoeker vervolgens verschillende artikels aan betreffende incidenten die zich voordeden begin tot midden 2013, en waarvan aldus kan worden aangenomen dat deze reeds gekend waren ten tijde van de laatste beoordeling door de commissaris-generaal en mee in overweging werden genomen. Ook de incidenten in januari 2014, waarvan verzoeker artikels bijbrengt, kon hij reeds aanbrengen bij zijn vierde asielaanvraag, in het kader waarvan hij op 4 februari 2014 werd gehoord. Er kan worden aangenomen dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 17 februari 2014 ook deze situatie reeds in rekening bracht. Zelfs indien dit niet het geval zou zijn, dient bovendien te worden opgemerkt dat het hier aanvallen betreft op doelwitten van de overheid of de internationale troepen of hun overheden of op plaatsen waar met name expats en Afghanen die werken met internationale organisaties komen, zonder dat aldus blijkt dat gewone burgers – zoals verzoeker – worden gevisieerd of er sprake is van een open oorlog, hoe betreurenswaardig ook het feit dat hierbij soms burgerslachtoffers vallen. Eenzelfde geldt wat de aangehaalde artikels over incidenten in augustus en september 2014 betreft. Waar verzoeker verwijst naar een rapport waarin UNAMA melding maakt van een drastische vermeerdering van doden en gewonden, en waarbij een verband wordt gezien met de op dat ogenblik nakende presidents-verkiezingen, merkt de Raad verder op dat deze verkiezingen intussen achter de rug zijn en niet blijkt dat dergelijk geweld nadien bleef duren. Dit stuk is verder ook algemeen van aard en er blijkt niet in

welke mate het hierin gestelde specifiek de situatie in Kaboel betreft. Zo is immers ook sprake van de situatie in Paktika. Deze bronnen zijn dan ook niet van aard dat deze afbreuk kunnen doen aan de eerdere beoordeling van de commissaris-generaal.

Verzoeker wijst er verder op dat Kaboel de toevloed aan mensen niet kan verwerken, met schrijnende situaties tot gevolg. Hij stelt dat hij er als alleenstaande man in een zeer precare situatie zal terechtkomen. Ook hier merkt de Raad op dat, zoals de door verzoeker geciteerde bronnen ook aangeven, dit geenszins enig element betreft dat '*nieuw*' is sinds het afwijzen van verzoekers laatste asielaanvraag. Het betreft integendeel een evolutie die reeds langere tijd aan de gang is en die ook reeds werd aangehaald in voornoemde richtlijnen van het UNHCR van augustus 2013 en waarvan aldus kan worden aangenomen dat hiermee rekening werd gehouden door de commissaris-generaal. Er blijkt ook niet dat verzoeker tegen deze beslissing van de commissaris-generaal beroep instelde.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij gelet op zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan bij een terugkeer in een situatie zal belanden die gelijk is aan de situatie van ontheemden. Dit betreft evenwel een loutere bewering van verzoeker, die niet worden gestaafd aan de hand van enig rapport of stuk van een gezaghebbende organisatie of instelling. Het door verzoeker in dit verband aangehaalde stuk betreft verder de reeds aangehaalde richtlijnen van het UNHCR van augustus 2013, waarvan de bevoegde asielinstantie reeds vaststelde dat hieruit geen nieuwe elementen blijken die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Betreffende de verwijzing naar een stuk van het UNHCR over terugkeerders merkt de Raad verder andermaal op dat dit stuk reeds dateert van juni 2013 en aldus hieruit geenszins blijkt dat er sinds de afwijzing van verzoekers laatste asielaanvraag alsnog aanwijzingen voorhanden zijn dat er bij terugkeer een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker, die geen persoonlijke elementen aanbrengt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, doch op dit punt enkel bronnen betreffende de algemene situatie in Afghanistan en/of Kaboel aanhaalt, toont ook op geen enkele manier aan dat in de maanden tussen de afwijzing van zijn laatste asielaanvraag en de thans bestreden beslissing de asielinstanties hun algemene beleid betreffende het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen afkomstig uit de hoofdstad zouden hebben gewijzigd, dat er in dit verband thans wel een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict wordt aangenomen, of dat er in deze periode enig gewijzigd standpunt op dit punt door het UNHCR werd uitgebracht.

Ter terechtzitting geeft verzoeker in dit verband bovendien aan dat hij wacht met het indienen van een nieuwe asielaanvraag tot hij alsnog nieuwe bewijsstukken heeft verzameld die wel zijn persoon betreffen. Aldus geeft hij evenwel zelf aan het indienen van een herhaalde asielaanvraag enkel gesteund op de thans door hem aangebrachte stukken betreffende de algemene situatie in het land van herkomst, waarvan hij nochtans stellig beweert dat deze rechtvaardigen dat hij in aanmerking zou komen voor een beschermingsstatus, niet als zinvol te beschouwen.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder ten onrechte geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst heeft weerhouden dat in rekening diende te worden gebracht bij de afweging van de duur van het inreisverbod.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting geenszins aannemelijk dat verweerder enig dienstig gegeven of enige specifieke omstandigheid eigen aan zijn situatie ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. Verzoeker houdt vervolgens voor dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing heeft nagelaten de bepalingen van de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet te respecteren. Voormelde wetsartikelen leggen verweerder een aantal verplichtingen op bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing is evenwel geen verwijderingsmaatregel, doch een inreisverbod, zodat verzoeker in voorliggende zaak niet nuttig kan verwijzen naar de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, waarin bovendien ook nog geen bijkomende formele motiveringsverplichting kan worden gelezen.

3.1.3.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 5, 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG moet worden gesteld dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van deze richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit echter niet aan. Hij kan de schending van de bepalingen van deze richtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Ten overvloede dient tevens te worden gesteld dat waar verzoeker betoogt als zou verweerder ten onrechte het non-refoulementbeginsel niet eerbiedigen, het thans bestreden inreisverbod verzoeker als dusdanig geenszins oplegt terug te keren naar zijn herkomstland. Deze beslissing legt enkel een verbod op tot binnenkomst en verblijf op het grondgebied van de Schengenlidstaten gedurende twee jaar. Verder wordt verwezen naar voorgaande bespreking waarbij reeds werd vastgesteld dat de verschillende door verzoeker ingediende asielaanvragen alle werden afgewezen, dat op dit punt geen nieuwe elementen blijken die alsnog van aard zijn deze eerdere beoordeling door de asielinstanties te kunnen aantasten en de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM niet werd weerhouden. Enige niet-eerbiediging van het non-refoulementbeginsel kan geenszins worden vastgesteld.

3.1.3.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM herhaalt de Raad allereerst dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft. Voor het overige wordt verwezen naar voorgaande bespreking van het middel waarbij reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij in zijn herkomstland een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.6. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

3.1.3.7. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.2.8. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel werden geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.1.2.10. De beschouwingen van verzoeker laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.1.2.11. De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

3.1.2.12. De eerste twee middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de motiveringsplicht.

Hij stelt als volgt:

“Tegen het inreisverbod dd. 25 augustus 2014 (kennisgeving 29 augustus 2014) alsook tegen een bevel om het grondgebied te verlaten staat uitsluitend een annulatieberoep open (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal teruggestuurd worden naar Afghanistan, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijke dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het hetzelfde Verdrag (zie tweede en derde middel), toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

De verzoekende partij herinnert in die zin ook aan een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij bovenstaande principes werden bevestigd aangaande de mogelijkheden in het interne Belgische recht omtrent het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het Hof is van mening dat het gebrek aan schorsend effect gedurende de annulatieprocedure niet kan worden gecompenseerd door het feit dat om daadwerkelijk een schorsend en volledig onderzoek van zijn beroep te kunnen krijgen, de verzoekende partij mogelijks tot drie verschillende beroepen moet instellen.

Dit gelet op het feit dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid slechts in aanmerking wordt genomen indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, waarbij overeenkomstig de geldende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan één van deze voorwaarden slechts is voldaan wanneer een verwijderingsmaatregel imminent wordt.

“§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n'est pas non plus suspensif de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

“§106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. »

(CEDH, Josef v. Belgium, no. 70055/10 dd. 27 février 2014)

In casu gaat het hier over een jongeman, die na jarenlang verblijf op het Belgische grondgebied geconfronteerd wordt met een inreisverbod van 2 jaar. Daarnaast wordt verzoeker geconfronteerd met een prangende humanitaire situatie. Echter, het gebrek aan een effectief rechtsmiddel staat de toetsing aan de huidige situatie in de weg in het kader van huidige procedure.

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”.

Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen

nadeel, gezien de betrokkene niet kan bewijzen dat de “wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben.

Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

De beroepsmogelijkheid die op heden bestaat, namelijk het annulatieberoep, is geen daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen ook werd bevestigd in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Josef v. Belgium*. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

In casu is het ook noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallelle juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

In haar arrest dd. 16 januari 2014 (nr. 1/2014) maakt het Grondwettelijk Hof onder meer volgende overwegingen:

B.4.1. Het enige middel is met name afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen de uit een als veilig beschouwd land afkomstige asielzoekers op discriminerende wijze het recht te ontfemen op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal om hun asielaanvraag te verwerpen en om te weigeren hun de subsidiaire bescherming toe te kennen.

(...)

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollège dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien)* t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § 293; 2 februari 2012, *I.M. t. Frankrijk*, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, §§ 387 en 389; 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, §§ 105 en 107).

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.7. Om na te gaan of die bepaling is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, *Čonka t. België*, § 75; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 53; 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 99).

B.8.1. Wanneer de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied imminent is, kan de asielzoeker die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag, tegen de verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Krachtens artikel 39/83 van dezelfde wet kan de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel pas op zijn vroegst plaatshebben vijf dagen na de kennisgeving van de maatregel, zonder dat die termijn minder dan drie werkdagen mag bedragen. Wanneer de vreemdeling reeds een gewone vordering tot schorsing had ingesteld en de uitvoering van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo snel mogelijk uitspraak doet. Na ontvangst van dat verzoek kan niet meer worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel (artikelen 39/84 en 39/85 van dezelfde wet).

B.8.2. Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van vijf dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn van vijf dagen, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

B.8.3. Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit

rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekers, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kunnen hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, *Čonka t. België*, § 83; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, *I.M. t. Frankrijk*, § 150; 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 90).

B.8.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist overigens enkel tot de schorsing van de verwijderingsmaatregel onder de drievoudige voorwaarde dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid van de situatie aantoonst, dat zij minstens een ernstig vernietigingsmiddel aanvoert en dat zij een risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem niet ertoe verplicht om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemde wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

B.8.5. De Ministerraad geeft aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het ogenblik dat hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak doet, rekening kan houden met nieuwe elementen om het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bij verwijdering naar het land van herkomst van de aanvrager, te evalueren. Er zij opnieuw opgemerkt dat die praktijk zou voortvloeien uit een zekere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verzoekers dus geenszins de waarborg hebben dat de nieuwe bewijselementen of de ontwikkeling van de situatie in overweging zullen worden genomen door de Raad. Artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat de annulatieberoepen worden ingediend volgens de modaliteiten bepaald in artikel 39/69, dat betrekking heeft op de beroepen met volle rechtsmacht inzake asiel, geeft immers uitdrukkelijk aan dat de bepalingen van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, die betrekking hebben op het aanvoeren van nieuwe elementen, niet van toepassing zijn op de annulatieberoepen. Evenzo is artikel 39/76, § 1, tweede lid, van dezelfde wet, dat preciseert onder welke voorwaarden de nieuwe elementen worden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in het contentieux met volle rechtsmacht zitting heeft, niet van toepassing op de Raad wanneer hij de annulatieberoepen onderzoekt.

B.8.6. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Bijgevolg onzegt artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 de asielzoekers die uit een veilig land afkomstig zijn en wier aanvraag het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming, daadwerkelijke rechtshulp in de zin van die bepaling.

B.9.1. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 voert dus een verschil in behandeling in, ten aanzien van het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, tussen de daarin beoogde asielzoekers en de andere asielzoekers die, tegen de beslissing tot verwerping van hun aanvraag, een schorsend beroep kunnen instellen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die, om daarvan kennis te nemen, over een bevoegdheid met volle rechtsmacht beschikt.

B.9.2. Het Hof moet nagaan of dat verschil in behandeling redelijk verantwoord is, hetgeen inhoudt dat het berust op een objectief en relevant criterium en het evenredig is met het nagestreefde doel.

B.10.1. Het verschil in behandeling berust op het criterium van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft of, wanneer hij staatloos is, van het land waarin hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had alvorens op het grondgebied aan te komen. Dat criterium is objectief.

B.10.2. Artikel 23, lid 4, van de Procedurerichtlijn bepaalt :

« De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien :

[...]

c) het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd :

i) omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of

ii) omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd, onverminderd artikel 28, lid 1, of

[...] ».

B.10.3. Uit die mogelijkheid vloeit voort dat « de nationaliteit van de verzoeker een factor is die in aanmerking kan worden genomen als rechtvaardigingsgrond voor de behandeling bij voorrang of de versnelde behandeling van een asielverzoek » (HvJ, 31 januari 2013, C-175/11, H.I.D. en B.A., punt 73).

B.10.4. Hieruit vloeit evenwel niet voort dat, door te voorzien in een behandeling bij voorrang of een versnelde behandeling van de asielaanvragen ingediend door personen afkomstig uit bepaalde als veilig beschouwde landen, de lidstaten die asielzoekers de « fundamentele waarborgen » zouden kunnen ontzeggen die zijn ingevoerd door de Procedurerichtlijn of door de « basisbeginselen » van het Europees recht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft immers geoordeeld :

« Niettemin moet worden gepreciseerd dat, om discriminatie te vermijden tussen de verzoeken van asielzoekers van een welbepaald derde land die bij voorrang worden behandeld en die van staatsburgers van andere derde landen die volgens de gewone procedure worden behandeld, deze procedure bij voorrang de asielzoekers van de eerste categorie niet de waarborgen mag ontzeggen van artikel 23 van richtlijn 2005/85, die voor alle soorten procedures gelden » (ibid., punt 74).

B.10.5. Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn.

In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld :

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).

B.10.6. De beslissing tot niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag die is ingediend door een uit een veilig land afkomstige asielzoeker houdt effectief de verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

B.10.7. Het recht op een daadwerkelijk beroep erkend bij artikel 47 van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan, worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Het veronderstelt bijgevolg eveneens dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met een bevoegdheid met volle rechtsmacht mogelijk maakt.

Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in het asielcontentieux bij artikel 39 van de voormelde richtlijn is overigens niet van toepassing op de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, maar wel op de beslissing tot verwerping van de asielaanvraag. Hieruit vloeit voort dat het een onderzoek veronderstelt, niet alleen van de grief afgeleid uit het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in geval van uitzetting van de verzoeker naar een land waar dat risico bestaat, maar eveneens van de grieven afgeleid uit de schending van de bepalingen met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

B.11. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

B.12. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de maatregel die het enkel mogelijk maakt een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure voor de

categorie van uit een veilig land afkomstige asielzoekers, in elk geval niet evenredig is met het doel van snelheid, omschreven in B.2.1, waarnaar de wetgever streeft. Immers, dat doel zou kunnen worden bereikt door, in die hypothese, de termijnen voor het instellen van het beroep met volle rechtsmacht in te korten, waarin de wet overigens reeds voorziet voor andere gevallen.

B.13. Het enige middel is gegrond. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 dient te worden vernietigd.”

Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te dienen beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dat deze procedure niet voldoet aan art. 13 EVRM werd recent bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Josef v. België. De hierboven vermelde wetbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.”

3.2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn derde middel aangeeft van oordeel te zijn dat hij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, doch hiermee niet aantoonst dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. Verzoekers kritiek laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging van deze beslissing.

De in het tweede middel aangevoerde grief omtrent het ontbreken van een daadwerkelijk rechtsmiddel is dan ook niet dienstig.

3.2.2.2. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker de facto de kans kreeg om zijn middelen aan de Raad ter kennis te brengen en te laten onderzoeken. Bij de bespreking van de eerste twee middelen is ook gebleken dat verzoeker geen schending van een rechtsnorm aannemelijk maakt.

Verzoekers standpunt dat hij niet over een effectief rechtsmiddel kon beschikken en dat artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten zijn geschonden, mist dan ook feitelijke grondslag.

3.2.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat voorts niet toe een schending van de motiveringsplicht vast te stellen.

3.2.2.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS